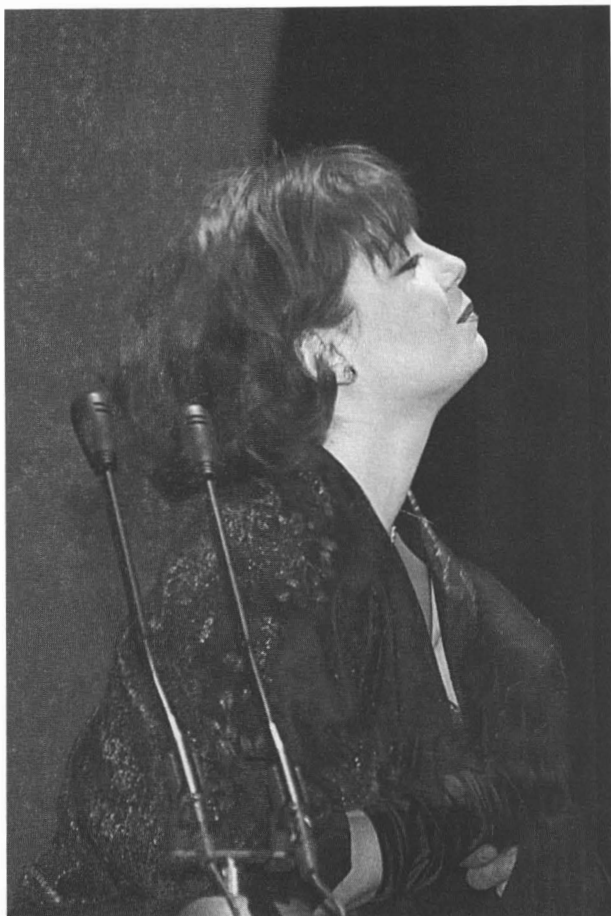

DINLĂUNTRUL TEATRULUI*

Emilia POPESCU

Un
spectacol
al
regăsirii

Emoții... întâlnire neașteptată... vine Yuri Kordonsky... audiții... doar așa ne mai întâlnim și noi, toți, la un loc... discuție calmă, pasională (*à propos* de personaje) ochi în ochi... agitație benefică după o atât de lungă perioadă statică și apatică...

Silueta subțire, ochii albaștri, senini, hotărâți atrag ca un magnet după sine o

întreagă echipă... Având atât de puține eșecuri în viață, nu știu să mă prefac, așa că am suferit pur și simplu, în cel mai adevărat stil cehovian, că nu fac parte din distribuție...!

Pe holuri se vorbește în șoaptă, iar pe scenă cu accent rusesc... Par o grupă de copii cumiți ce-și adoră profesorul... Copiii sunt: Rebengiu Victor, Mălăele Horațiu, Mihuț Mariana, Petrescu Irina, Macaria Ioana, Scripcaru Cornel...

Yuri are o aură și o sclipire-n ochi care te face să-l urmezi orbește și să-i savurezi, fiecare cuvânt... Cibernetician, cu har actoresc, talent regizoral și suflet mare, practicând un limbaj teatral în care *Emoția, Armonia, Naturalitatea* sunt cuvintele de bază...

Toate rolurile pe care un actor și le dorește și nu le joacă, doar le conține, rămân asumate undeva în interior și devin povară. Nu știi cât din substanța lor se risipește în rolurile care au prins cu adevărat viață. Depășind starea de cumplită nereușită, pășesc cu emoție la unele repetiții și-mi regăsesc colegii pe scenă, cu imensă bucurie. Mă opresc, mă uit la ei: aștept mica pauză. Ne îmbrățișăm... Intru în scenă, în decor, stau pentru o clipă, mi se pune (inevitabil) nodul în gât și plec; m-am eliberat! În definitiv, eu îmi iubesc enorm colegii, nu am resentimente față de nimeni, doar că aș fi vrut să fiu și eu părtașă...

Doamne! După atâția ani de confuzii majore, de spectacolașe ridicate la rang de *spectacol*, asistăm la nașterea unui moment emoționant prin *normalitatea* actului. Și, pentru că în Cehov ne regăsim cu toții, fiecare personaj în căderea sa având bucăți din noi, evident că răsul-plânsul lui Cehov este starea primordială care se instalează în noi...

Ieșirea din tipicul personajelor, adică respectarea dorinței autorului cum că piesele sale ar fi comedii, face din spectacolul *Unchiul Vania* al Teatrului Bulandra unul al *regăsirii*. Regăsirea unui drum ce părea pierdut, drumul *marilor spectacole* al unui spațiu de legendă care este Teatrul Bulandra, regăsirea unui spectacol adevărat, încărcat de emoție precum un copac plin de fructe și dăruit cu cel mai profund respect spectatorilor ce-l așteaptă de mai multă vreme.

Vania ~ Horațiu, personaj locuit de tristețea celui ce a avut *ce rata*, dar nu și-a pierdut umorul, este absolut unic pentru că majoritatea se așteaptă să vadă un „unchiaș” obosit și acrit. *Vania* lui Horațiu mi se pare cel mai aproape de adevăr, iar noile generații de spectatori de teatru sper să se formeze și la umbra acestui fel de spectacol, acestui fel de a face teatru.

Nu sunt cronicar, nu vreau să-mi laud colegii, vreau doar să vorbesc despre fenomenul teatral dinlăuntru.

A produce emoție, a te privi în ochi, a stârni întrebări în spectator, a-l pune pe gânduri, în sfârșit, a-i produce o mare bucurie – acesta e rostul nostru. Pe care sperăm să-l onorăm în timpul unei vieți. Cei din *Unchiul Vania* o fac cu vârf și îndesat.

Le mulțumesc în numele spectatorilor. Și al meu.

---

* De la primul număr al seriei noi, revista noastră a intenționat să găzduiască și articole ale interpreților. N-am prea reușit să-i convingem. Prima voluntară este talentata actriță Emilia Popescu. Îi așteptăm și pe ceilalți și pe ea să recidiveze. Deocamdată, îi mulțumesc în numele cititorilor și al meu. Florica Ichim